

A gyengeségednek Istenhez kell hajtania téged

Paul Washer

illbehonest.com/hungarian

Belefáradtam, hogy keresztények állandóan azt mondják nekem “Paul testvér, én olyan gyenge vagyok.” Mondhatnátok “De Paul testvér, az igehirdetésed elején te is azt mondtad, hogy gyenge vagy. Mi miért nem mondhatjuk?” Hát szeretném, ha értenétek, mit jelent és mi a kontextusa.

Először is, nem vagy gyenge, és be is tudom bizonyítani. Az elmúlt héten, hét napban, mennyi időt töltöttél azzal, hogy küzdj és törekedj megismerni Istent és az ő igéjét, és imádkozz; tudva, hogy Isten és az ő érted végzett munkája nélkül semmire sem vagy képes? Na látod, nagyon könnyű azt mondani “Gyenge vagyok.” De a te bajod nem az, hogy gyenge vagy; hanem hogy azt hiszed, erős vagy. És ez bebizonyosodik, ha megnézzük a hitéletedet. Látod? Nem az a bajunk, hogy túl gyengék vagyunk. Az a bajunk, hogy nem vagyunk tudatában a gyengeségünknek. Látod már? Ezért van, hogy a kereszténység történetében, azokban a férfiakban és nőkben, akiket Isten nagy dolgokra használt, úgy tűnik egyetlen közös van: a saját gyengeségük ismerete.

És ez az, amit szeretnék megmutatni nektek, és ez nagyon, nagyon fontos: A gyengeség nem korlátja az erőnek; a gyengeség a Lelki erő katalizátora. A baj, hogy rosszul reagálunk. Először is be kell látnod valamit: mindenki gyenge. Minden, amit az Új Szövetség parancsol neked, teljességgel lehetetlen a természeti embernek. Tessék, így mindenki ugyan onnan indul. Én, te, Spurgeon, John Piper, mi mind. Mindenki gyenge - ennyi. Most már nem használhatod a gyengeségedet kifogásként, mert mindenki épp olyan gyenge, mint te. Senki nem képes ezekre. Senki. Szóval ez a helyzet: gyengék vagyunk. A kérdése az: mihez kezdjünk?

Nos, sok ember csak mondja, hogy “gyenge”, mert keresztény dolog ezt mondani: “Gyenge vagyok.” Másoknak nagyon kapóra jön ezt mondogatni. Miért? Mert kifogásként használhatják a bűnükre: “Gyenge vagyok. Mindenki gyenge.” De a helyes hozzáállás az, ha meglátva a gyengeségedet, az Istenhez hajt - késlekedés nélkül Istenhez! Abban a hitben, hogy Ő tényleg az a kútforrás, akinek mondja magát. Hogy Ő az az erőforrás és Segítő, akinek mondja magát. Hogy az Ő forrásai kiapadhatatlanok. Hogy nem csak szűkmarkúan osztogat a gyermekeinek, hanem bőkezű velük. Látod, a bajod, hogy nem vagy igazából tudatában a gyengeségednek. Vagy belátod, hogy gyenge vagy, de megmaradsz a gyengeségedben. Pedig a gyengeségednek Istenhez kellene hajtania téged, minden alkalommal! De a következő a gond. Nézzük, mi van a szívedben, amikor vádol a lelkiismeret és a Sátán segít neked vádolni önmagad.

Annyi ilyen ember van. Tegnap este is beszéltem valakivel. Egy jó ideig beszélgettem ezzel a drága kislánnyal. Felismerte a gyengeségét. Felismerte az erőtlenségét. Felismerte a bűnét. Felismerte, hogy vannak bizonyos dolgok az életében, amiket most nem tud legyőzni. És ez volt a baja: mikor látta a bűnét, az ördög munkája miatt - és néha a saját lelkiismeretünk is közrejátszik -; mintegy beállt a sarokba, büntetve magát minden alkalommal, amikor vétkezett. “Na hát most igazán nem mehetsz Istenhez! Nem szaladhatsz csak úgy vissza hozzá.” “Hiszen tegnap is vétkeztél, és aztán megbántad és bűnbocsánatot kértél; és tessék ma megint ugyan azt csináltad.” “És most megint visszafutnál hozzá, te képmutató! Nem is szereted te igazán Istent. Egyáltalán nem tiszteld őt.” “Vagy azt

hiszed, hogy Isten csak úgy osztogatja a kegyelmet akárkinek?”

Vagy nem ezt csináljuk? Nem így gondolkodunk? Elkövetünk egy bűnt, amit már korábban is elkövettünk, és megbántunk, és ezért azt hisszük, hogy be kell állnunk a sarokba; legalább egy kis időre, egy pár napra, és vissza kell nyernünk Isten kegyét, mielőtt elé mehetnénk. Mert úgy gondoljuk “Ha minden egyes alkalommal, amikor ezt teszem, rögtön visszamegyek Istenhez, és nemcsak hogy kérem a bocsánatát, de még bízom is benne, hogy megkapom; nem képmutatás ez?” “Nem tiszteletlenség ez Istennel szemben? Nem olyan ez, mintha bocsánat-automataként kezelném?” Nem! Ez a biblikus magatartás.

Ezt kellene, hogy kiváltsa belőlünk a lelki szegénység. Persze, remélhetőleg, ezt most nem meg-nem-tért vallásos embereknek mondom, akik azt gondolják “Ó, ha Isten ilyen jó, akkor nyugodtan vétkezhetek, és majd utána mindig bocsánatot kérek.” Remélhetőleg nem ilyen emberekhez beszélek most. Remélhetőleg olyan hívő keresztényekhez beszélek, akik igazán szeretnének olyanok lenni, amilyenek most még nem; de amikor törekénynek találják magukat, amikor gyengének találják magukat, amikor újra meg újra elbuknak ugyan abban a bűnben, akkor félve összekuporodnak és várnak. Esetleg olvassák a Bibliát egy pár napig, imádkoznak kicsit, hogy bizonyítsák Istennek, hogy őszinték, mielőtt tényleg oda futnak Istenhez és megpróbálnak bűnbocsánatot kérni. Nem!

Életem egyik legnagyobb öröme, hogy rájöttem, amint elbukom a bűnben, amiben állandóan elbukom, az első reakció az kell legyen, hogy megragadom Krisztust! És nem úgy, mint egy koldus, azt gondolva: “Jaj, itt vagyok, ne súlyts le rám!” Nem így! Hanem megragadom Krisztust és azt mondom “Hiszek az ígéreteidnek!” Már másik hatalom alatt vagyok. Igen is szabad vagyok. Igen is szent vagyok; nem vagyok már Ádámban, és a törvény alatt és kárhozat alatt.

Mindenért megfizetett a kereszten, amikor meghalt. Minden bűnömet ismerte! Minden bűnömet megbocsájtotta! Szabad vagyok! Egyszerűen lenyűgöző!